

Lestedo deixouno negro,
afé é certo o que digo,
fixolle unha debulleira
nas patacas e no trigo.

**De Lestedo foi pra Vedra,
mándanme hoxe un aviso,**

que cando se deron conta
nin lle deixara un chamiso.

Deu en correr tras das polas
e elas moi enfadadas
fóronse xuntando todas
para correla a pedralas.

Pero non fixeron nada,
porque andaba incomodado,
non lle daban cunha pedra
nin tan xiquera no rabo.

Marchouse por San Miguel,
e por deixalas contentas
levoulle o unto do caldo
e a semente dos pimentos.

Exporriñoulle as cebolas,
abreo tódolos galiñeiros,
iballe ó pan á artesa
i esfachicoulle os pucheiros.

E no lugar de Ximonde
pelexou con tódolos mozos,
que quitaron as «barberas»
e afeitáronlle o pescozo.

Saltou a Silva de Baixo
que de ali queda á beira,
pero el dunha zancada
non mirou atrás xiquera.

E dende Silva de Baixo
nun vuelo foi dar a Ribeira,
e as mozas foron correndo
cada unha pra súa eira.

Empezou a picotazos cos homes,
correndo que daba medo,
foi subindo a Vilancosta
e durmeo nun galiñeiro.

O outro día, ben cedo,
xa estaba cascaxando,
foi a dona do poletro
e botouno acá pra baixo.

E metéuse na Ribeira
preguntándolle ás mozas moi baix
por ónde é o camiño
pra ir a Neira de Baixo?

Enseñáronlle o camiño
as probes xa temblando:
ten que atravesá-lo río
na barca de ali abaixo.

Tan pronto que aturuxou
empezou a aturuxar,
e as galiñas de Neira de Baixo
quen as via a escapar.

O ver un capón tan grande
e con unha gorxa tan estirada
xa decían as de Neira:
—non nos vai a deixar nada.

Ali asombróu a todos
que dou coas polas do niño,
puxo de sartén ó lume
e acaboulle co viño.

E despois de emborracharse,
pasando por Caricova,
foi subindo polos Muíños
e meteuse en Vilanova.

Mirade vos, meus amigos:
empezou de meter medo
e mentras eles escapaban
él acaboulle cos grelos.

En San Pedro, Dios nos libre,
hasta rachaba nos paos:
hasta que ó fin o prenderon
no mesmo lugar de Cumbrass.

E despois, caladamente,
e sin meter moita bulla,
atavesou Sarandón
e presentouse na Ulla.

Alli fixo mil estragos,
sobre todo en Redoredo,
que en todo o ano as rapoças
non salen de si co medo.

Veu vindo pra Santa Cruz
e sempre facendo mal,
hasta que o prenderon
os herdeiros de Don Pino Carnaval.

A todos deseo salud,
el destino está deixado;
ya no fallo más sentencias
hasta que venga otro año.